

handlinger Sted med de communale Autoriteter; det er noget Særegent, at disse Forhandlinger med Soguesforstanderskabet m. v., som burde finde Sted, paa Grund af flere Rigsdagsmænds Stilling have kunnet forfortes, saa at vi under Sagens Behandling kjende Anskuelserne i den continuelle Repræsentation. Det var altsaa for sildigt for Ministeriet at fremme denne Sag; men paa den anden Side kan jeg ikke andet end udtale den bestemte Overbeviisning, at man vil handle uret ved at nægte dette Forsøg paa at bringe fornuftig Ordning tilveie sin Vistand. Jeg vedkjender mig iøvrigt ingenlunde, som sagt, den Anskuelse, at en Jurisdiction Omordning ikke skulde kunne finde Sted uden Paagjældendes Samtykke; men jeg mener, at man maa have Tid til nærmere at see, hvorledes Forholdet nærmere bliver ordnet.

Fscherning: Jeg kan ikke nægte, at det gjorde mig ondt at høre den ærede Minister, gik saameget ind paa den kjøbenhavnske Grobringssyge. Jeg har endnu ikke hørt et eneste Ord udtalt, som berettiger Kjøbenhavn til at forlange sin Næstes Gods. Naar man siger, at det skader Kjøbenhavn, at Frederiksberg Sogn ligger saa nær, idet Folk kunne boe der og dog nyde Godt af Kjøbenhavns Nærhed, saa er det — jeg udtaler det uden nogen Anke mod nogen Mand — et Misundelses-hensyn, som vi ikke skulle tillade gjør sig gjældende. Det er et Righedskrav, som, dersom det forfølges consequent, vil sætte os i stor Forlegenhed. Lad Frederiksberg udvikle sig saagodt, som det kan; det udgjør en naturlig Enhed, og lad Kjøbenhavn see, om det kan vinde Frederiksberg, kun ikke ved Tvang. Kjøbenhavn er i Færd med at udvikle sig i en temmelig voldsom Retning, som efter min Formening gaaer langt ud over dets virkelige Midler, og man skal ikke inddrage Andre under dette Forhold, for at de kunne komme til at skatte til maaskee temmelig letfindige Foretagender.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand troede vist neppe selv, naar jeg udtalte mig, som jeg gjorde, at jeg havde

den Art af Betragtninger, som han sigtede til, eller at disse skulde ligge til Grund. Det var ikke den Omstændighed, at de Næringsdrivende flyttede bort, det er ikke dette Hensyn, hvortil jeg sigtede, men det var de praktiske Formaal, hvis Virkeliggjørelse lige meget var til Gavn for Kjøbenhavn selv og nærmeste Omegn, og hvis Realisation har for Tiden mødt uoverstigelige Vanskeligheder. Forøvrigt forstaaer jeg det ærede Medlem, som og er enig i det foreliggende Lovforslag.

Steen: Det Spørgsmaal, som nu forhandles, og ene og udelukkende forhandles, ligger i Lovforslagets § 1; men jeg skulde dog troe, at da vi nu foretage 2den Behandling, saa er det Spørgsmaal, som under en saadan Behandling skal afgjøres, det: hvorledes skal Loven redigeres, hvis man overhovedet vil have, at den skal udkomme; man maa ved denne Behandling arbeide hen paa at faae den affattet i den bedst mulige Form, og da bliver Spørgsmaalet ved 3die Behandling, om man overhovedet vil have Loven eller ikke, — men forsaavidt de ærede Talere i denne Henseende have forsømt at udtale sig ved 1ste Behandling, saa forestaaer der en 3die Behandling; men at skyde dette ind under Behandlingen af de detaillerede Forslag, det troer jeg ikke er hensigtsmæssigt.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

1) Lovforslagets § 1 (see Anhang A. Sp. 1123):

vedtoges med 67 Stemmer mod 2.

Lovforslagets § 2 (see sammesteds) vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke fandt en saadan fornøden, og den ikke forlangtes af Noget.

2) Udvælgets Forslag til § 3:

Sidste Punktum forandres saaledes:

„Ascendenter og Descendenter eller Brødre maae ei paa een Tid have Sæde i Communalbestyrelsen, ei heller de, der ere ligesaa nær besvogrede.“

vedtoges med 55. Stemmer mod 5.